

2. Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen, ali je mogoče za uporabo določbe 4 okvirnega sporazuma o delu za določen čas, sprejetega k Direktivi 1999/70, „magistrato ordinario“ oziroma „togato“ (sodnika, zaposlenega za nedoločen čas) šteti za delavca, zaposlenega za nedoločen čas, primerljivega z delavcem, zaposlenim za določen čas kot mirovnim sodnikom?
3. Če je odgovor na drugo vprašanje pritrdilen, ali so razlike med postopkom zaposlovanja rednih sodnikov za nedoločen čas in izbirnimi postopki, določenimi z zakonom za zaposlovanje mirovni sodnikov za določen čas, objektivni razlog v smislu določbe 4, točki 1 in/ali 4, okvirnega sporazuma o delu za določen čas, sprejetega k Direktivi 1999/70/ES, s katerim je mogoče utemeljiti, da Suprema Corte di Cassazione a Sezioni Unite v sodbi, št. 13721/2017, in Consiglio di Stato v mnenju z dne 8. aprila 2017, št. 464/2017, nista uporabila „veljavnega prava“ za mirovne sodnike, kakršen je v obravnavanem primeru tožeče delavke, zaposlen za določen čas, in enakih delovnih pogojev, kot se uporabljajo za primerljive redne sodnike, zaposlene za nedoločen čas, pa tudi neuporabo preventivnih in sankcijskih ukrepov proti zlorabi pogodb za določen čas iz določbe 5 navedenega sporazuma, sprejetega k Direktivi 1999/70/ES, in nacionalnih izvedbenih pravil? Pri tem v italijanski, niti ustavni, pravni ureditvi ni predpisov, s katerimi bi bilo mogoče upravičiti diskriminacijo, povezano z delovnimi pogoji, in popolno prepoved spremembe zaposlitve mirovni sodnikov v zaposlitev za nedoločen čas, niti z vidika prejšnjega nacionalnega predpisa (zakon št. 217/1974), s katerim sta bili že določeni primerjava poznejših delovnih pogojev in stabilizacija sodnikov, zaposlenih za določen čas (natančneje nižjih sodnikov)?
4. Kakor koli, ali je v položaju, kakršen je obravnavani, v nasprotju s členom 47(2) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah ter pojmom neodvisnega in nepristranskega sodišča iz prava Evropske unije to, da je treba šteti, da mirovni sodnik, v interesu katerega, v abstraktnem smislu, je, da se spor reši v korist tožeče stranke, ki kot izključno poklicno dejavnost opravlja enake sodne funkcije, lahko nadomesti sodišče, ki je v Italiji pristojno za rešitev delovnopравnih sporov na splošno oziroma sporov v zvezi z rednimi sodniki, ker je najvišji nacionalni sodni organ – Corte di Cassazione na občni seji – odrekel zagotovitev učinkovitega varstva zahtevanih pravic, ki so varovane na podlagi ureditve Skupnosti, in s tem sodišču, ki bi bilo sicer pristojno (Tribunale del lavoro (delovno sodišče) ali Tribunale amministrativo regionale (deželno upravno sodišče)), naložilo, naj se na morebitno zahtevo izreče za nepristojno, čeprav je podlaga navedene pravice – nadomestila za dopust, kakor se zahteva s tožbo – pravo Evropske unije, ki je zavezujoče in ki prevlada nad ureditvijo italijanske države? Če Sodišče ugotovi, da je bil kršen člen 47 Listine, se poleg tega predlaga navedba notranjih ukrepov za preprečitev, da bi kršitev predpisa primarnega prava Unije v obravnavanem primeru pripeljala tudi do popolnega odreka – v nacionalni ureditvi – varstva temeljnih pravic, zagotovljenih s pravom Unije.

⁽¹⁾ Direktiva 2003/88/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. novembra 2003 o določenih vidikih organizacije delovnega časa (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 4, str. 381).

⁽²⁾ Direktiva Sveta 1999/70/ES z dne 28. junija 1999 o okvirnem sporazumu o delu za določen čas, sklenjenem med ETUC, UNICE in CEEP (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 3, str. 368).

**Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Tribunal de première instance de Liège
(Belgija) 19. oktobra 2017 – Benoît Sauvage, Kristel Lejeune/État belge**

(Zadeva C-602/17)

(2017/C 437/28)

Jezik postopka: francoščina

Predložitveno sodišče

Tribunal de première instance de Liège

Stranke v postopku v glavni stvari

Tožeči stranki: Benoît Sauvage, Kristel Lejeune

Tožena stranka: État belge

Vprašanje za predhodno odločanje

Ali člen 15(1) konvencije o izogibanju dvojnega obdavčenja, ki sta jo 17. septembra 1970 sklenila Belgija in Veliko vojvodstvo Luksemburg – če se razlaga, kot da omogoča omejitve davčne pristojnosti, ki jo ima država vira, kar zadeva osebne prejemke zaposlenega, ki je rezident Belgije, vendar svoje dejavnosti opravlja za luksemburškega delodajalca, sorazmerno glede na dejavnost, ki se opravlja na ozemlju Luksemburga, kot da omogoča, da se državi stalnega prebivališča dodeli davčno pristojnost glede preostanka osebnih prejemkov, ki se nanašajo na dejavnosti, opravljene zunaj luksemburškega ozemlja, kot da zahteva stalno in vsakodnevno fizično navzočnost zaposlenega na sedežu delodajalca, čeprav na podlagi sodne presoje, opravljene prožno na podlagi objektivnih in preverljivih elementov, ni sporno, da ta redno hodi tja, ter kot da se z njim od sodišč zahteva presoja obstoja in obsega storitev, opravljenih na eni in drugi strani za vsak dan posebej, da se na podlagi tega izračuna sorazmerni delež od 220 delovnih dni – krši člen 45 Pogodbe o delovanju Evropske unije, ker pomeni davčno oviro, ki odvrta od čezmejnih dejavnosti, ter splošno načelo pravne varnosti, ker ne določa stabilne ureditve z varnostnimi mehanizmi za oprostitev plačila davka vseh osebnih prejemkov, ki jih belgijski rezident prejme na podlagi pogodbe z delodajalcem s sedežem dejanske uprave v Velikem vojvodstvu Luksemburg, in ga tako izpostavlja tveganju, da bodo njegovi dohodki v celoti ali delno dvojno obdavčeni in da se bo zanj uporabljala nepredvidljiva ureditev, ki ne zagotavlja nobene pravne varnosti?

**Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Supreme Court of the United Kingdom
(Združeno kraljestvo) 20. oktobra 2017 – Peter Bosworth, Colin Hurley/Arcadia Petroleum Limited
in drugi**

(Zadeva C-603/17)

(2017/C 437/29)

Jezik postopka: angleščina

Predložitevno sodišče

Supreme Court of the United Kingdom

Stranke v postopku v glavni stvari

Tožeči stranki: Peter Bosworth, Colin Hurley

Tožena stranka: Arcadia Petroleum Limited in drugi

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Katero je pravilno merilo za opredelitev, ali zahtevek, ki ga zoper delavca ali delavca (v nadaljevanju: delavec) vloži delodajalec, pomeni „zadevo v zvezi z“ nekdanjega individualno pogodbo o zaposlitvi v smislu oddelka 5 naslova D (členi od 18 do 21) Nove luganske konvencije?

(1) Ali za to, da zahtevek, ki ga zoper delavca vloži delodajalec, spada na področje uporabe členov od 18 do 21, zadostuje, da bi se delodajalec na očitano ravnanje lahko skliceval kot na kršitev individualne pogodbe o zaposlitvi delavca, čeprav delodajalec zahtevek, ki ga dejansko vloži, ne opira na kršitev navedene pogodbe in te kršitve ne očita oziroma se nanjo ne sklicuje, temveč je zahtevek (na primer) vložen na eni ali več različnih podlagah, navedenih v točkah 26 in 27 povzetka dejanskega stanja?

(2) Podredno, ali je pravilno merilo, da zahtevek, ki ga zoper delavca vloži delodajalec, spada na področje uporabe členov od 18 do 21 le, če je obveznost, na kateri zahtevek dejansko temelji, obveznost iz pogodbe o zaposlitvi? Če je to pravilno merilo, ali iz tega izhaja, da zahtevek, ki temelji le na kršitvi obveznosti, ki je nastala neodvisno od pogodbe o zaposlitvi (in če je ustrezno, ni obveznost, s katero je delavec „prostovoljno soglašal“), ne spada na področje uporabe oddelka 5?

(3) Če nobeno od zgornjih meril ni pravilno, katero pa je pravilno merilo?